

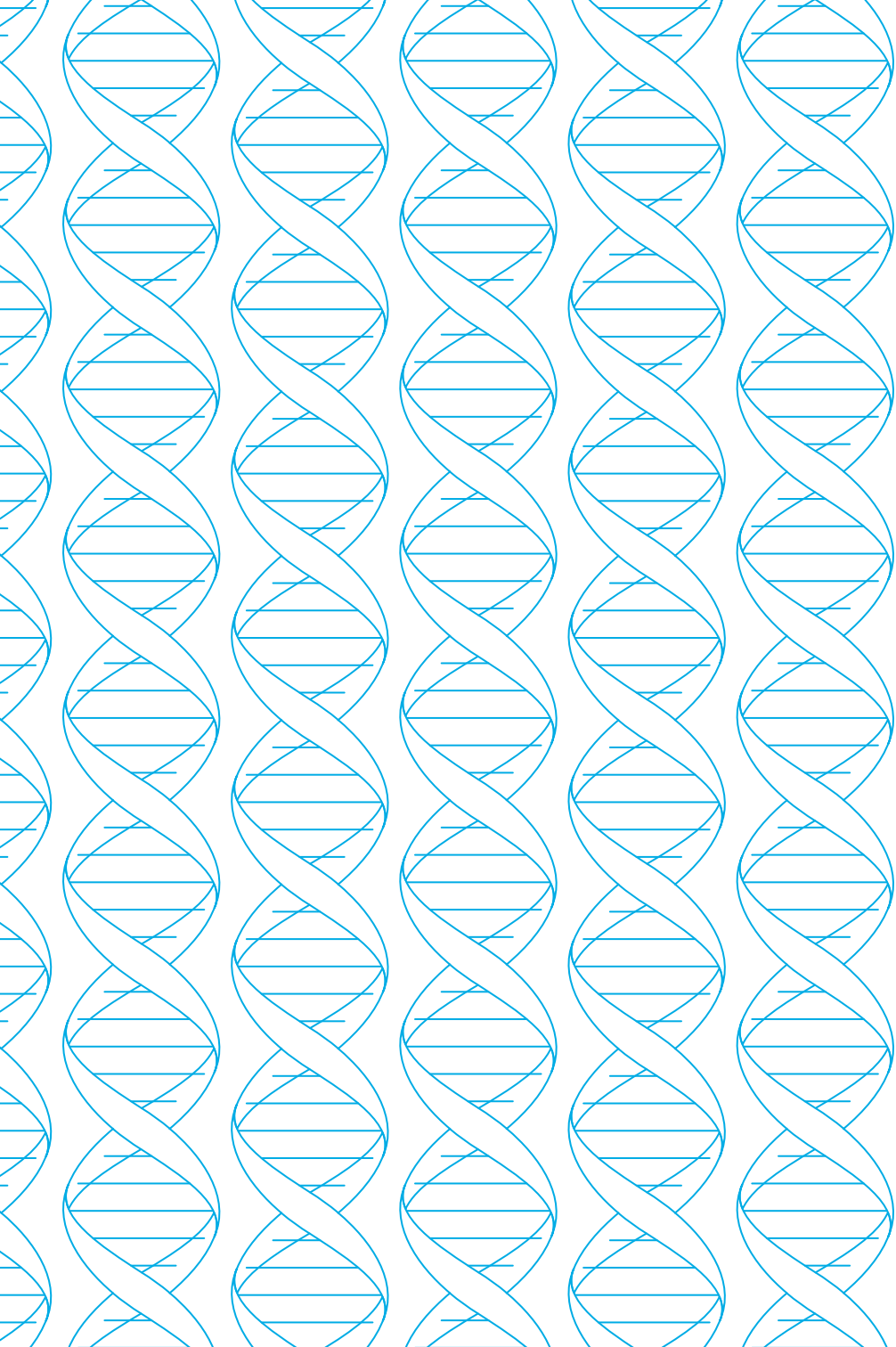
MILÉNIUM 06
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

DAVID
LAGERCRAANTZ
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT

HOST

MILÉNIUM 06

**DAVID
LAGERCRAVITZ
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT**

**DAVID
LAGERCRAVITZ
DÍVKA, KTERÁ
MUSÍ
ZEMŘÍT**

BRNO 2019

Hon som måste dö © David Lagercrantz
& Moggliden AB, first published by Norstedts, Sweden, in 2019
Published by agreement with Norstedts Agency
Cover photo © Paul Stuart
Translation © Karolína Kloučková, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-850-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-851-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-852-9 (MobiPocket)

PROLOG

To léto se ve čtvrti objevil nový žebrák. Jeho jméno nikdo neznal a ani se o něho nikdo nestaral, ačkoli mladý pár, který kolem něho každé ráno procházel, ho nazýval šíleným trpaslíkem, což bylo přinejmenším z poloviny nespravedlivé. Z lékařského hlediska to trpaslík nebyl. Měřil sto padesát čtyři centimetrů a jeho tělesné proporce byly úplně normální. Skutečně však byl duševně narušený a chvílemi vyskakoval, zastavoval kolemjdoucí a cosi nesouvisle brebentil.

Jinak většinou sedával na kusu kartonu na Mariánském náměstí, hned vedle fontány se sochou boha Thóra, a stávalo se, že v lidech naopak probouzel úctu. Se skloněnou hlavou a rovnými zády působil spíš jako zchudlý šlechtic, což byl jeho poslední sociální kapitál a taky jediný důvod, proč mu lidé ještě házeli mince nebo bankovky. Cítili z něho jakousi zašlou slávu, a nemýlili se. Bývaly doby, kdy se mu ostatní klaněli.

Teď už ale dávno o všechno přišel a černá skvrna na tváři to ještě zhoršovala. Vypadala jako pozdrav od samotné smrti. Jediné, co se na něm vymykalo, byla jeho péřová bunda. Modrá a drahá, značky Marmot. Nevypadal však díky ní o nic normálněji. Nejen proto, že byla špinavá od jídla a všeho možného.

Byla to bunda do mrazu, a ve Stockholmu bylo právě léto. Celé město trpělo horkem, a když mužovi stékaly po tvářích cůrky potu, lidé si jeho bundu zamračeně prohlíželi, jako by pouhý pohled na ni vedro ještě zhoršoval. On si ji ale nikdy nesundal.

Pro svět byl ztracený a nezdálo se, že by mohl pro kohokoli představovat nebezpečí. Na začátku srpna však jeho oči nably o něco bdělejšího výrazu a odpoledne jedenáctého na linkovaný list papíru pečlivě sepsal košatou historku, kterou ještě tentýž večer vylepil na zeď autobusové zastávky na Jižním nádraží.

Šlo o jakési halucinační vylíčení děsivé bouře. Přesto se mladá lékařka Else Sandbergová, která se právě připravovala na atestaci, při čekání na autobus číslo čtyři prokousala úvodními větami a všimla si, že v textu je zmínka o jistém členovi vlády. Potom už se soustředila především na stanovení diagnózy. Tipovala paranoidní schizofrenii.

Když však o deset minut později nastoupila do autobusu, na všechno zapomněla a nezůstalo v ní nic víc než jen nepříjemný pocit. Bylo to něco na způsob Kasandřina komplexu. Nikdo tomu muži nevěřil, protože pravda, kterou vyslovoval, byla natolik skrytá v jeho šílenství, že se téměř nedala zahlédnout. Přesto muselo jeho poselství nějak vyplout na povrch, protože už následujícího rána vyskočil z modrého audi mladík v bílé košili a popsaný papír strhl.

V noci na sobotu patnáctého srpna se žebrák vydal na Severní železniční náměstí, aby si pořídil nelegální alkohol. Potkal se tam s jiným alkoholikem, starým dělníkem Heikkim Järvinenem z Österbottenu.

„Hej, kámo, jsi na tom zle?“ oslovil ho Järvinen.

Odpovědi se nedočkal hned. Po chvíli ho však ten druhý zahrnul lavinou slov, kterou Heikki považoval za pouhé chvástání a lži, a proto sykl jen „kecy“ a ještě zbytečně — jak sám později uznal — dodal, že muž vypadá jako „nějakej Čong“.

„Me Khamba-chen, I hate China,“ zahřimal na něho žebrák.

Pak jako by přišel o rozum. Uhodil Heikkiho rukou bez prstů, a přestože se nezdálo, že by to měl nějak nacvičené, v jeho úderu byla nečekaná síla. Heikki se s krvácejícími rty potácel pryč a nakonec sešel dolů do metra na stanici T-centralen a příšerně přitom finsky nadával.

Když později žebráka zahlédli znovu v jeho staré čtvrti, byl namol opilý a vypadal nemocně. Z koutku úst mu tekly sliny, držel se za krk a mumlal:

„Very tired. Must find a dharamsala, and a lhawa, very good lhawa. Do you know?“

Na odpověď nečekal, mátožně přešel Kruhovou ulici a hned potom odhodil na zem poloprázdnou láhev alkoholu bez etikety a zmizel mezi stromy a keři v Tantoském parku. Nikdo neví, co přesně se dělo potom, jenom že nad ránem poprchávalo a foukalo od severu. Kolem osmé se vítr utišil, vyjasnilo se a muž klečel opřený o borovici.

Na ulici zrovna chystali závod zvaný Půlnoční běh. Ve čtvrti panovala nálada jako před nějakou slavností. Žebrák byl mrtvý, obklopený čerstvou radostí. Nikoho nezajímalo, že prožil život plný neuvěřitelného utrpení a hrdinských činů, a už vůbec ne to, že miloval jenom jedinou ženu a že i ona zemřela ve zdrcující osamělosti.

Díl 01

NEZNAMÍ

Mnoho mrtvých zůstane beze jména a někteří nedostanou ani hrob.

Jiným postaví bílý kříž mezi tisíci dalších, tak jako na americkém vojenském hřbitově v Normandii.

A některým připadne celý památník, jako třeba hrob Neznámého vojína pod Vítězným obloukem v Paříži nebo v Alexandrovském sadu v Moskvě.

KAPITOLA 01

15. srpna 2020

Jako první se ke stromu odvážíla spisovatelka Ingela Dufvaová. Pochopila, že muž je mrtvý. Bylo to v půl dvanácté dopoledne. Okolo to nechutně zapáchalo a hemžila se tu hejna much a komárů. Když Ingela Dufvaová později tvrdila, že na té postavě bylo cosi fascinujícího, nebyla to tak úplně pravda.

Muž před smrtí zvracel a měl těžký průjem. Spíše než úctu pocítila v té chvíli znechucení a strach z vlastní smrti. Rovněž policisté Sandra Lindevallová a Samir Eman, kteří na místo dorazili o patnáct minut později, měli pocit, že tenhle úkol dostali za trest.

Vyfotografovali tělo a prohledali nejbližší okolí, i když nedošli tak daleko, aby pod srážem na začátku Zinckovy ulice objevili odhozenou láhev se silnou vrstvou čehosi na dně, co vypadalo jako písek. Přestože nevěřili, že by na mužově smrti nesl vinu někdo cizí, důkladně mu prohlédli hlavu a hrudník, ale žádné stopy násilí neobjevili a kromě hustých slin, které mu vytékaly z úst, nenašli ani žádné známky svědčící o jiné podezřelé příčině smrti. Proto poté, co se poradili se svými nadřízenými, místo nálezu ani neuzavřeli policejní páskou.

Zatímco čekali, až si pro tělo přijede sanitka, prohledali kapsy neforemné bundy. Našli spoustu průsvitných papírů od stánků s párky v rohlíku, pár mincí, dvacetikorunovou bankovku, účet z papírnictví na Hornově ulici, ale žádný průkaz ani doklad totožnosti.

I přesto se domnívali, že nebude těžké muže identifikovat. Měl totiž nápadná zvláštní znamení. Ukázalo se ovšem, že je to chybný předpoklad, stejně jako mnoho jiného. Na oddělení soudní patologie v Solně, kde proběhla pitva, udělali rentgenový snímek chrupu. Při jeho porovnání s údaji v databázi nic nenašli a stejně to dopadlo s otisky prstů. Poté co soudní patoložka Fredrika Nymanová odeslala řadu vzorků do NFC neboli Národního forenzního centra, rozhodla se — přestože to vůbec nespadlo mezi její pracovní úkoly —, že dohledá několik telefonních čísel, která měl mrtvý muž naškrábaná na poskládaném papírku v kapse kalhot.

Jedno z nich patřilo Mikaelu Blomkvistovi z časopisu *Milénium*. Nejdřív to pustila z hlavy, ale později večer, krátce po otřesné hádce se svou pubertální dcerou, si vzpomněla, že jenom za poslední rok pitvala tři těla, která musela být pohřbena beze jména. Zanádalá. Nad tím i nad životem obecně.

Bylo jí devětačtyřicet, žila sama se dvěma dětmi, trpěla bolestmi zad, nespavostí a pocitem bezvýznamnosti, a tak aniž přesně věděla proč, číslo Mikaela Blomkvista vytočila.

Telefon zabzučel. Na displeji se objevilo neznámé číslo a Mikael si vyzvánění přestal všimnout. Právě vyšel z bytu a vyrazil Hornovou ulicí dolů ke Stavidlu a do Starého Města, ale kam přesně jde, to zatím nevěděl. Na sobě měl šedé plátěné kalhoty a nevyžehlenou džínovou košili. Dlouho se jen tak procházel křížem krážem ulicemi, až se nakonec usadil ve venkovní za-

hrádce jednoho podniku na Österlångské ulici a objednal si sklenici guinnessu.

V sedm hodin večer bylo ještě teplo a ze Skeppsholmenu k němu doléhal smích a potlesk. Vzhlédl k modrému nebi, od vody ucítil jemný vánek a zkoušel si namluvit, že život přece jenom za něco stojí. Moc se mu to ale nedařilo a nezlepšilo se to ani po jednom pivu, ani po dvou, a tak nakonec něco zamumlal, zaplatil a vykročil zpátky k domovu s úmyslem, že bude pokračovat v práci nebo se nechá pohlitit televizním seriálem nebo detektivkou.

Vzápětí si to však zase rozmyslel a z náhlého popudu zamířil na kopeček Mosebacke a do Rybářské ulice. Tam v čísle devět bydlela Lisbeth Salanderová. Nedělal si žádné naděje, že by byla doma. Po pohřbu svého bývalého poručníka Holgera Palmgrena se vydala na cesty po Evropě a na Mikaelovy e-maily a zprávy odpovídala jen sporadicky. Přesto se rozhodl, že u ní zkusí zazvonit. Vyběhl proto po schodech z náměstí nahoru a překvapeně pohlédl na protější dům. Celou fasádu pokrývalo nové, veliké graffiti. Nevěnoval mu ale žádnou další pozornost, i když to byl výjev, v němž by člověk utonul — plný surrealistických detailů, mimo jiné tam stál malý legrační mužíček v kalhotách se skotskou kostkou na zeleném vagonu metra.

Mikael místo toho vytukal u vchodových dveří domovní kód, nastoupil do výtahu a upřel pohled do zrcadla. Horké a slunečné léto se na něm nijak zvlášť nepodepsalo. Byl bledý, měl kruhy pod očima a znovu si vzpomněl na krach na burze, na kterém dřel celý červenec. Bezpochyby to byla důležitá událost — krach způsobený nejen přehnaným optimismem a vidinou rychlého zisku, ale také hackerskými útoky a dezinformačními kampaněmi. Jenomže teď se ve stejném tématu

rýpal každý druhý novinář, a přestože Mikael sám na ledacos přišel — mimo jiné pochopil, která z ruských trollích farem rozšířila ty nejhorší fámy —, měl pocit, že se svět v tuhle chvíli bez jeho zásahů klidně obejde. Možná by si jen potřeboval vzít volno a začít cvičit. A možná se taky víc starat o Eriku, která se právě rozvádí s Gregerem.

Výtah zastavil, Mikael otevřel mříž a vystoupil, nyní ještě pevněji přesvědčený o zbytečnosti své návštěvy. Lisbeth prostě odjela a na něho kašle. V následující chvíli však znervózněl. Dveře jejího bytu byly otevřené dokořán a on si naráz uvědomil, jak velký strach celé léto potlačoval, jak moc se bál, že ji její nepřátelé najdou. S voláním „haló, haló“ se vřítíl dovnitř, kde ho zarazil pach čerstvě vymalovaných stěn a čisticích prostředků.

Dál se nedostal. Zaslechl kroky. Na schodech za ním někdo funěl jako zvíře. Otočil se na místě a uviděl dva mohutné muže v modrých montérkách. Nesli cosi obrovského a Mikael byl tak rozčilený, že nedokázal situaci normálně vyhodnotit.

„Co tady děláte?“ vyhrkl.

„Nevidíte?“

Vypadali jako dva stěhováci, kteří se potýkají s modrou pohovkou. Byl to nový luxusní designový kousek a Mikael věděl, že Lisbeth si na takové věci rozhodně nepotrpí. Už už se chystal něco říct, ale náhle zevnitř bytu zaslechl jiný hlas. V prvním okamžiku ho považoval za Lisbetin a rozzářil se. Bylo to však jen jeho toužebné přání. Hlas se tomu Lisbetinu samozřejmě vůbec nepodobal.

„To je mi ale návštěva. Čemu vděčím za tu čest?“

Když se otočil, na prahu stála vysoká snědá žena kolem čtyřicítky a s poněkud ironickým úsměvem si ho prohlížela.

Měla na sobě džíny a elegantní šedou halenku, vlasy spletené do dvou copů a šikmé zářící oči. Mikael si teď připadal ještě zmatenější. Nezná ji odněkud?

„Ne, ne,“ zamumlal. „Já jen...“

„Vy jen...“

„Asi jsem si spletl patro.“

„Nebo jste nevěděl, že ta mladá dáma byt prodala?“

Mikael to nevěděl a vůbec se mu ta situace nelíbila, zvláště když se žena nepřestávala usmívat. Ulevilo se mu, až když se obrátila ke stěhovákům, aby si ohlídala, že s pohovkou nena-razí do zárubní. Potom zase zmizela v bytě. Chtěl odtud utéct a rozředit tu novinku dalším guinnessem. Ale zůstal stát na místě, jako by se nemohl odtrhnout, a zašilhal po jmenovce na dveřích. Nebylo tam napsáno *V. Kulla* jako ještě nedávno, ale *Linderová*. Kdo je sakra Linderová? Zadal jméno do mobilu a na displeji se objevila žena z bytu.

Byla to Kadi Linderová, psycholožka a jednatelka společnosti. Myslel na ni — na to málo, co o ní věděl —, ale hlavně na Lisbeth, a sotva se stačil napřímít a nasadit zamyšlený výraz, Kadi Linderová se znovu objevila ve dveřích. Už se netvářila jenom ironicky, ale teď navíc ještě udiveně. Těkala očima kolem sebe. Slaboučce voněla nějakým parfémem, byla štíhlá, měla hubená zápěstí a vystouplé klíční kosti.

„Teď už mi to ale musíte vysvětlit. Vážně jste si spletl patro?“

„To je dobrá otázka,“ odpověděl Mikael a vzápětí mu bylo jasné, jak špatná odpověď to je.

Žena se usmívala a on se odtud chtěl dostat pryč, třeba i tím nejlacinějším způsobem. Za žádnou cenu jí nesmí prozradit, že tady pod smyšleným jménem bydlela Lisbeth, ať už to Kadi Linderová ví, nebo ne.

„Tak teď jsem ještě zvědavější,“ prohlásila.

Zasmál se — jako by to celé byla jen směšná soukromá záležitost.

„Takže jste si mě nepřišel prověřit?“ pokračovala. „Tehle byt vůbec nebyl levnej.“

„Jestli jste neuřízla koňskou hlavu a nepoložila ji někomu do postele, tak vás teď nechám v klidu pokračovat ve stěhování.“

„Všechny detaily už si nevybavuju, ale řekla bych, že tohle se nestalo.“

„Výborně. V tom případě vám přeju hodně štěstí,“ odpověděl Mikael s předstíranou lehkostí a chystal se odejít spolu se stěhováky, kteří zrovna vycházeli z bytu.

Ale Kadi Linderová, která si nervózně pohrávala s lemlem halenky a s copy, si zjevně chtěla ještě povídat a Mikael si uvědomil, že to, co u ní považoval za nepříjemnou sebejistotu, je ve skutečnosti jen fasáda, za kterou se skrývá něco úplně jiného.

„Vy ji znáte?“ zeptala se.

„Koho?“

„Tu, co tady bydlela.“

Odpověděl otázkou: „A vy?“

„Ne, neznám ani její jméno. Ale i tak se mi líbí.“

„Jak to myslíte?“

„Ta aukce byla úplně šílená, přihazovalo tolik lidí, že jsem neměla šanci a vzdala to. Ale nakonec jsem ten byt získala, protože ta ‚mladá dáma‘ — jak ji advokát nazýval — si prý přála, abych ho dostala zrovna já.“

„To je vtipné.“

„Že jo?“

„Možná jste udělala něco, co se té mladé dámě líbilo...“

„V médiích bývá vidět hlavně to, jak se hádám s těma pitomcema z představenstva.“

„Třeba se jí líbí zrovna tohle.“

„To asi ne. Nedáte si pivo? Třeba byste mi pak mohl taky něco říct. Moc se mi líbila...“ znovu zaváhala, „...vaše reportáž o dvojčatech. Bylo to vážně strhující.“

„Díky,“ odpověděl. „To je od vás milé, ale už vážně musím jít.“

Přikývla a Mikael ze sebe vypravil „nashle“. Jinak si vůbec nedokázal vybavit, jak se odtamtud dostal, až do chvíle, kdy vyšel do letního večera na ulici. Rozhodně si nevšiml dvou nových bezpečnostních kamer nad vchodem do domu ani balonu letícího v té chvíli po obloze přímo nad jeho hlavou. Přešel náměstíčko Mosebacke, pokračoval Urväderovou ulicí dolů a teprve v Götské zpomalil. Jako by se nemohl nadechnout. A přitom se nestalo nic jiného, než že se Lisbeth přestěhovala. Vlastně by z toho měl mít radost, protože takhle byla ve větším bezpečí. Místo radosti ale měl pocit, jako by dostal facku. Bylo to samozřejmě úplně hloupé.

To je celá Lisbeth Salanderová, taková jako vždycky. Přesto se ho to dotklo. Aspoň mu mohla něco naznačit. Vzal do ruky mobil, chtěl jí napsat zprávu, aby se zeptal... Ale ne, ať je to, jak chce. Sešel na Hornovu ulici a viděl, že na trasu Půlnočního běhu už vyrazili nejmladší závodníci. Udiveně pozoroval všechny fandící a pokřikující rodiče u okraje chodníku, jejich radost jako by pro něho byla naprosto nepochopitelná. Měl co dělat, aby se mu mezi dvěma běžci podařilo přejít na druhou stranu silnice. Pokračoval Bellmanovou ulicí a myšlenky mu pořád zmateně vířily v hlavě. Vybavil si poslední setkání s Lisbeth.

Bylo to v restauraci Kvarken, večer před Holgerovým pohřbem. Oba tehdy těžko hledali slova, což ovšem nebylo nijak překvapivé, a z celé schůzky vlastně zbyla jen Lisbethina odpověď na jeho otázku:

„Co teď budeš dělat?“

„Už nechci být kořist, chci se stát šelmou.“

Ne kořist, ale šelma.

Chtěl, aby mu to Lisbeth vysvětlila. To se ale nestalo. Pamatoval si jenom, jak potom zmizela přes Občanské náměstí, na sobě měla na míru ušitý kalhotový kostým, ve kterém vypadala jako naštvaný kluk, jehož donutili slušně se obléct na nějakou slavnost. Nebylo to nijak dávno. Na začátku července. Ale Mikaelovi se to zdálo nesmírně vzdálené. Šel domů a přemýšlel o všem možném. Když se konečně vrátil do bytu a usadil se na pohovku s plzní v ruce, telefon zazvonil znovu.

Byla to soudní patoložka Fredrika Nymanová.

KAPITOLA 02

15. srpna

Lisbeth Salanderová seděla v hotelovém pokoji na Maněžním náměstí v Moskvě s otevřeným notebookem před sebou. Sledovala, jak Mikael vychází z domu na Rybářské ulici. Nenesl se sebevědomě jako obvykle, naopak vypadal zmateně a ona v nitru pocítila cosi palčivého, čemu úplně nerozuměla, ale rozhodně ten pocit nehodlala nijak blíž zkoumat. Jenom zvedla oči od počítače a zahleděla se ven na skleněnou kupoli, na níž se zrcadlilo množství různých světél.

Město, které jí ještě před chvílí bylo lhostejné, ji začalo přitahovat; uvažovala o tom, že se na všechno vykašle, vyrazí ven a zpije se do němoty. Byly to ale samozřejmě hlouposti. Musí si zachovat sebekázeň. U počítače teď v podstatě bydlela, někdy dokonce ani nešla spát. Přesto kupodivu vypadala tak upraveně, jako už dlouho ne. Vlasy měla čerstvě ostříhané nakrátko, piercingy zmizely a na sobě měla bílou košili a černý oblek, tentýž jako na pohřbu. Ne snad z piety vůči Holgerovi, ale protože si na něj zvykla a taky chtěla víc splynout s davem.

Rozhodla se, že udeří první, že nebude čekat v koutě jako nějaká kořist — proto taky přijela do Moskvy a proto nechala do Rybářské ulice ve Stockholmu nainstalovat kamery. Cena ale

byla vyšší, než si představovala. Nejen proto, že její minulost vyhržela a nenechala ji v noci spát. Také její nepřítel se skrýval v mlhách a za beznadějnými šiframi a Lisbeth celé hodiny vy-
sedávala u notebooku a zametala po sobě stopy. Žila jako zajatec na útěku a nic z toho, co hledala, k ní nepřicházelo snadno. Teprve teď, po měsíci usilovné práce, se konečně blížila k cíli. Ani tím si však nebyla jistá a občas ji napadalo, že nepřítel je možná přece jenom o krok před ní.

Dnes, když kontrolovala terén a připravovala svoji operaci, měla pocit, jako by ji někdo sledoval, a občas v noci neklidně naslouchala zvukům ozývajícím se z hotelové chodby, zvláště jednomu muži — byla si jistá, že je to muž — s vrozenou disymetrií. Dělal nepravidelné kroky a před jejími dveřmi často zpomalil, jako by chtěl poslouchat.

Přetočila video nazpátek. Mikael Blomkvist znovu s výrazem smutného psa vyšel z domu na Rybářské ulici. Lisbeth na něho myslela, napila se ze skleničky whisky a pak se podívala z okna. Nad Státní dumou táhly směrem k Rudému náměstí a Kremlu temné mraky, vypadalo to na déšť. Vlastně to vypadalo na pořádnou bouřku, ale to asi bylo jedno. Lisbeth vstala a zvažovala, že se osprchuje nebo si napustí vanu. Nakonec se spokojila jen s čistou košilí. Zvolila černou, na dnešek se hodila. Z kapsy kufru vytáhla svou cheetah, pistoli značky Beretta, kterou si nelegálně koupila hned druhý den v Moskvě, zasunula ji do pouzdra pod sakem a rozhlédla se po pokoji.

Nelíbil se jí, vlastně se jí nelíbil celý hotel. Byl příliš luxusní, příliš nazdobený a v saloncích v přízemí se pohybovali takoví muži, jako byl její otec — hajzlové, kteří se tak samozřejmě majetnický chovají ke svým milenkám i podřízeným. Jejich oči sledovaly i ji a jejich slova se mohla dostat dál, k tajným

službám nebo ke gangsterům. Lisbeth často seděla s pěstmi zatátými jako před bojem.

Zašla do koupelny a opláchla si obličej studenou vodou. Moc to nepomohlo. V čele jí tepalo nevyspáním a bolestí. Má už vyrazit? To je asi jedno, ne? Chvilí naslouchala u dveří na chodbu, a když nic nezaslechla, vyšla ven. Bydlela ve dvacátém patře. Výtah byl nedaleko a u něho stál asi pětáctýřicetiletý muž, upravený, nakrátko ostříhaný, v džínách a kožené bundě a v černé košili jako ona. Už ho předtím viděla. Na jeho očích bylo něco zvláštního — zářily několika barvami. Ale Lisbeth se o ně nestarala.

Se sklopenýma očima sjela společně s ním dolů, vystoupila z výtahu, prošla hotelovou halou, vyšla na náměstí a zahleděla se na velkou skleněnou kupoli s mapou světa zářící do tmy. Pod ní se nacházejí čtyři podlaží nákupního centra. A na špičce kupole bojuje svatý Jiří s drakem. Patrona Moskvy viděla ve městě na každém rohu. Pozvedal meč a ona občas položila ruku na jeho ostří, jako by chtěla ochránit svého vlastního draka. Tu a tam se dotkla starého průstřelu na rameni nebo jizvy po ráně nožem na boku. Jako by si chtěla připomenout, jak moc to bolelo.

Myslela na plameny, různé katastrofy i na svoji matku a neustále si dávala pozor, aby ji nezachytily bezpečnostní kamery. Proto se pohybovala trhavě a napjatě, chvátala na Tverskou ulici, širokou třídu s parky a zahradami, a zastavila se až před restaurací Versailles, což byl jeden z nejluxusnějších podniků ve městě.

Budova se sloupořadími, zlacenými ornamenty a spoustou křišťálu připomínala barokní palác, dokonalý nablýskaný pastiž ze sedmnáctého století, a Lisbeth by ze všeho nejradši utekla někam daleko. Jenomže právě tady se dnes konal

večírek pro ty nejbohatší z celé Moskvy, už z dálky bylo vidět vrcholící přípravy. Zatím dorazil jen houf mladých krasavic, nepochybně drahých prostitutek. Personál však usilovně pracoval na posledních detailech. Když Lisbeth přišla blíž, uviděla hostitele.

Jmenoval se Vladimir Kuzněcov, stál u vchodu v bílém smokingu a lakýrkách, a přestože nebyl nijak starý — bylo mu sotva padesát —, s bílými vlasy, plnovousem a velkým břichem kontrastujícím s hubenýma nohama vypadal jako děda Mráz. Oficiálně to byl příběh o napraveném zlodějíčkovi, který změnil život a stal se úspěšným kuchařem, specialistou na medvědí steaky a houbové omáčky. Potají však vedl několik trollích farem, které produkovaly lživé zprávy, často s antisemitským podtextem. Kuzněcov nejenže vyvolával zmatek a ovlivňoval politiku, ale měl na rukou dokonce i krev.

Vytvářel předpoklady pro genocidu a z nenávisti si udělal byznys. Sotva ho Lisbeth u vchodu zahlédla, hned se přesvědčila, jestli je beretta na svém místě, a opatrně se rozhlížela. Kuzněcov si nervózně uhlazoval vousy — dnešní večer pro něj byl mimořádně důležitý. Uvnitř už hrálo smyčcové kvarteto, které, jak Lisbeth věděla, později během večera vystřídá jazzband Ruský swing.

Pod přístřeškem z černých žaluzií vedl ke vchodu červený koberec lemovaný ozdobným provazem a bodyguardy. Stáli tam těsně jeden vedle druhého v šedých oblecích, ozbrojení a se sluchátky v uších. Kuzněcov se podíval na hodinky. Žádný z hostů se zatím neobjevil, možná spolu hráli jakousi hru — nikdo nechtěl přijít jako první.

Zato na ulici se už tísnilo spoustu lidí — zvědavci a čumilové. Očividně se rozneslo, že se tu dnes večer sejde smetánka, což je dobře, pomyslela si Lisbeth. Aspoň snáz splyne s davem.

Jenže potom se spustil déšť, nejdřív jenom mrholilo, ale nakonec se rozpršelo pořádně. V dálce se zablesklo. Ozvalo se hřmění a lidí ubylo. Zůstalo jenom několik statečných pod deštníky. Teprve pak dorazily první limuzíny s hosty a Kuzněcov je vítal, klaněl se a jedna z žen stojících poblíž si návštěvníky odškrtávala v malých černých deskách. Restaurace se pomalu plnila muži středního věku a dalšími mladými ženami.

Lisbeth naslouchala hluku a šumu ze sálu, který se mísil s hudbou smyčcového kvarteta, a tu a tam zahlédla někoho z těch, na něž narazila při svém pátrání; všimla si, jak se v závislosti na významu a postavení jednotlivých osob mění Kuzněcovův výraz i řeč těla. Každého z hostů obdařil takovým úsměvem a takovou úklonou, jakou v jeho očích zasluhoval, a ty nejdůležitější oblažil dokonce i vtípkem, kterému se ovšem smál především on sám.

Smál se chrochtavě jako dvorní šašek, Lisbeth od něho nemohla odtrhnout oči, sledovala to divadlo a možná se jím nechala až příliš pohltit. Všiml si jí jeden z bodyguardů a lehce kývl na kolegu — to nebylo dobré, to vůbec nebylo dobré. Předstírala, že odchází, ale schovala se ve vchodě o kus dál a uvědomila si, jak moc se jí třesou ruce a že to není způsobeno deštěm ani chladem.

Byla napjatá k prasknutí. Vytáhla mobil, aby se ujistila, že je všechno připraveno. Útok musí být dokonale načasovaný. Jinak je ztracená. Všechno prošla jednou, podruhé, potřetí. Ale čas ubíhal a ona pomalu přestávala věřit. Déšť neustával a vůbec nic se nedělo, začínalo to vypadat na další promarněnou příležitost.

Všichni pozvaní byli na místě. Dokonce i Kuzněcov zašel do restaurace a v té chvíli Lisbeth opatrně vykročila ze svého úkrytu a nahlédla dovnitř. Večírek byl v plném proudu.

Muži už do sebe začali házet panáky a sápat se po dívkách. Lisbeth se rozhodla pro návrat do hotelu.

Právě v té chvíli však dorazila další limuzína a jedna z žen stojících u dveří vběhla dovnitř, aby přivedla Kuzněcova, ten se z restaurace vykolébal se z poceným čelem a skleničkou šampaňského v ruce. Lisbeth se navzdory všemu rozhodla zůstat. Očividně přijel nějaký důležitý host. Bylo to patrné z chování bodyguardů, z nervozity ve vzduchu i z Kuzněcovova přihlouplého výrazu. Vrátila se do svého úkrytu. Z limuzíny však nikdo nevystoupil.

Řidič nevyšel do deště, aby otevřel dveře. Auto jenom stálo na místě. Kuzněcov si upravil vlasy a motýlka, otřel si čelo, zatáhl břicho, dopil skleničku a v té chvíli se Lisbeth přestala třást. V Kuzněcovově pohledu zahlédla cosi, co moc dobře znala, a bez zaváhání spustila svůj hackerský útok.

Potom zastrčila mobil zpátky do kapsy a nechala kódy programu pracovat samostatně, zatímco se s fotografickou přesností rozhlížela a zaznamenávala každý detail kolem sebe, řeč těla bodyguardů, jejich ruce blízko zbraní, mezery mezi jejich rameny podél červeného koberce i nerovnosti a kaluže na chodníku před sebou.

Stála tam nehybně, téměř ochromeně, a všechno pozorovala, dokud řidič konečně nevystoupil, neroztáhl deštník a neotevřel zadní dveře. V tu chvíli Lisbeth udělala několik kočičích skoků vpřed a rukou svírala pistoli pod sakem.